

DŽEP PUN SKRAĆENICA

Obećavao sam.

Nešto.

Nekad.

Nekome?

Nadam se da nisam ostao dužan. Ne bih voleo da je to slučaj. Ako sam, ipak, obećavao i nakon toga, pa ostao dužan samo sebi, to ću nekako preživeti. Dogovorićemo se već.

Vrlo često je to bila slamka za koju sam mogao da se držim. To obećavanje koje sam nekad nosio. A sad mi je smešno i da pomislim, a kamoli izgovorim. Naročito u razgovoru s nekim drugim. Kao da se hvalim diplomom s predškolskog kursa plivanja u Bečićima. Ili medaljom s takmičenja u geografiji.

Sva sreća pa danas prave zvučnike na telefonima dovoljno glasnim, da mogu da utope sve neželjene misli. Nije mi potrebno premišljanje danas. Potrebna je muzika.

KUD Idijoti? Jok, ti ćeš...

Zvučnici su radili tako dobar posao, da sam skoro momentalno pomislio da bi trebalo da utišam. To je došlo kao neka kombinacija stida zbog pravljenja buke, ali i zbog toga što bi komšiluk mogao da čuje moj izbor

muzike, i tu sam se začudio sam sebi – kao da sam upravo otkrio novu osobinu. Nikad me pre nije bila sramota zbog izbora muzike. I zašto bi? Onda sam smesta osetio još ponešto stida zbog tog otkrića, mada nisam hteo da preduzmem ništa, osim da to zatrpam duboko u sebe i ponovo ne budem spreman da se pozabavim time kad izbije nazad na površinu. Umesto da utišam, ugušio sam muziku *džekom* slušalica, a onda požurio s još jednim obilaskom stana i proveravanjem džepova.

Opremao sam se za izlazak, dok sam se u isto vreme osećao važno, možda i malo opasno, bio sam na pravoj pravcatoj misiji... a napolju je lep i sunčan dan, pa je prosto pozivao u akciju. Spustio sam se do prizemlja časkom, kao da imamo lift u zgradi ili kao da sam preskakao čitave spratove, a ne dva po dva stepenika. A onda, kad sam se našao na ulici, još je ostalo da pametno odaberem pesmu za sledeću scenu.

Ali koliko god sam se osećao snažno u ulozi u koju sam se uvukao to popodne, koliko god sam je šminkao izborom pesmama i trudio se da dotegnem atmosferu, nisam mogao da izbegnem navlačenje oblaka od kog sam bežao u ovu akciju. Sve što je moglo da pokvari dan vrebalo je iznutra, bubrilo i nadolazilo kao promućkana kisela voda koja je suviše naglo otvorena. Trebalo je biti zaista brz, uteći mehurićima koji jure ka vrhu, paziti na mrtve uglove i ko se pojavljuje iz njih, dobro se prurušiti i, što je najvažnije, ne zaustavljati se.

Dugačka, prava ulica ispred mene je pristala na skraćenje uz „The Militia” od *Gang Starr*. Pretražio sam fond pesama na telefonu za svaki slučaj, iako sam odmah

znao da je tu više nema – obrisao sam taj fajl nedavno, kad mi se učinilo da se prečesto ubacuje u nasumičan odabir. Sad mi se činila kao neophodno gorivo, deo cele ove akcije. Morao sam da uključim mobilni internet i pozovem *jutjub* u pomoć, ne razmišljajući koliko će to doprineti trošku, na svakako prekoračenom limitu telefonskog računa. Ali, ovo je posebna prilika, nema kompromisa.

I evo me, jurim užarenim ulicama Zvezdare, na zadatku koji je jutros stigao, u obliku molbe za uslugu – od drugara iz Bora. Istina, to je jedan od onih ljudi s kojima se ne viđam toliko često, ali svako druženje s njim i čitavim društvom oko njega, uostalom, uramljeno je u unutrašnju galeriju nezaboravnih provoda. A kad je to slučaj, onda je osećaj prema drugarstvu snažniji od formule za čije računanje je činilac količina zajednički provedenog vremena. Na njegovo lukavo, šifrovano pitanje: *da li bih mogao da se iscimam, preuzmem i odnesem nešto njegovom drugaru*, prvo me proradi nervoza, ali već u narednim sekundama mozak štancuje kolekciju argumenata koji će ovom danu dati smisao, mom karakteru injekciju steroida, a što se čini najvažnije danas – zatrti raspoloženje u kom sam se probudio, ostaviti ga u prašini daleko iza, s nadom da neće uspeti ponovo da me dohvati.

Gledaj koliko sam opušten... Otišao sam, preuzeo to *nešto* i ne mislim puno o tome. Čak ga nisam *uštekao*, nikako posebno sakrio, uzeo sam taj sumnjivo debeo paket maramica i stavio ga u džep. Hodam i ne plašim se ničega. Čak me, u jednoj od onih uskih ulica kojima

se od Cvetkove spuštaš do Učiteljskog naselja, skoro okrznuo policijski auto, a ja nisam ni trepnuo. Ne samo što je pandurski, nego *interventna*. A ja ništa. Potpuno sam siguran u sebe. Toliko, da sam odustao i od biranja muzike, pustio sam ruke i prepustio se. *Vidi me, mama, bez ruku... pa ne gleedaaš...* Na slušalicama se ređaju pesme onako kako ih algoritam izbacuje, a mene ovo tako dobro drži da svaka pesma koja naiđe zvuči kao pažljivo odabrani saundtrek za sledeću etapu putanje. Upravo klizim niz Ustaničku, s planom da prođem kroz pijacu na Dušanovcu, pa onda pravo uz Vitanovačku... plan je da stignem do Banjice, onog njihovog bulevara, jer tamo negde me čeka drugarov drug, kome treba da predam paket. Nije mi sasvim poznata lokacija, ali preletom po mapi sam zaključio da je to negde uz šumu. Odatle, on ide dalje, vozi negde gde su se dogovorili – u pitanju je žurka koja, ako dovoljno poznajem to društvo, mora trajati ceo predstojeći vikend. A ja sam taj, u čijem džepu trenutno počiva ruda, esencija od koje zavisi ton žurke i ne mogu da kažem da se ne osećam dobro, da ne kažem moćno, zbog toga. Naročito što celu stvar radim zato što mogu da pomognem, zato što iza svega ne stoji nikakva dobit, čar... nijedan molekul iz tog paketa neću prisvojiti, jedino rudarenje serotonina za mene, dolazi od činjenice da radim ovo kao uslugu. Drugarsku uslugu. Nisam li faca?

A onda se muzika prekida, nastupi pauza kraća od sekunde i shvatim da to, u stvari, zvoni telefon.

Ti znaš da danas treba da stigne šporet?